

Dronningen, Henry og mig

Jeg glemmer aldrig den søndag. Det skete mens jeg boede i Århus og jeg en søndag formiddag gik i kirke i en af kirkerne i midtbyen, sådan som jeg plejede. Der var altergang og jeg gik op til alteret og lagde mig på knæ ved siden af de andre. Jeg så rundt på de andre, der også var til alters. Og så var det, at jeg lidt længere henne så en dame, jeg syntes, jeg kendte. Jeg ledte lidt i min hukommelse, indtil det gik op for mig, at det var Dronning Margrethe! Hende fra frimærkerne!

Jeg behøvede derimod ikke at se til venstre for at se, hvem der sad på den anden side af mig. Lugten var nok. Det var Henry. Henry kendte jeg godt. Han stod tit med sine venner på et bestemt hjørne og drak guldøl og jeg fik af og til en lille snak med ham.

Så vi kom hver sit sted fra og plejede ikke ligefrem at ses til daglig. Men lige præcis her knælede vi ned ved siden af hinanden, Dronningen, Henry og mig. Præsten gik rundt med brød og vin til os alle sammen, og mens jeg tyggede på brødet, tænkte jeg over det fantastiske i det der skete. Til daglig levede vi tre hver vores vidt forskellige liv, Dronningen, Henry og mig. Vi ville aldrig spise ved samme bord alle tre på én gang, undtagen her i kirken.

Og når gudstjenesten var slut, ville vi gå hver til sit. Dronningen ville tage ud til slottet, Henry ud til vennerne på gaden og jeg ville gå hjem på mit værelse ude i byen. Alt ville fortsætte som det plejede.

Men her i kirken, ved altergangen, der betød forskellene ikke noget. Det, der betød så meget andre steder, betød ingenting her. Stilling, status og rigdom, det var alt sammen lige meget. Over for Gud var vi lige. Her var vi alle bare Guds kære og elskede børn. Side om side. Dronningen, Henry og mig.